

Turčin prikima in korači dalje, jaz pa z Bošnjakom nekoliko postojim, na videz prižigovaje si smodko, in ga prašam, zakaj ga je tako pridušil.

„Čuj, gospodin“ — odgovori — „s tem sem mu pokazal, da vem skrivna znamenja turških tolovajev. Dokler je ta slepar z nama in se obnaša tako, kakor si zdaj slišal, da sem mu ukazal, ne bo nihče streljal po nama, čeravno sem prepričan, da so grmi ob onem-le rebbru jih polni. Če bi pa on pustil, da mu pade palica iz roke, ali če bi jo celó kviško vzdignil — kar bi storil takrat, ko bi v grmovji zagledal puške lopov, bi se te puške gotovo sprožile proti nama. Zato morava po goščavi biti mu tik za petami in jaz mu bom ukazal, da se ne sme nazaj ozreti, če se ozre, se bo sprožil tvoj revolver“.

„Je li to tako nevarno?“ — vprašam jaz in postojim, ker svoje kože bi vendar ne bil rad zastavil za živinske kože.

„Ej, ne, gospodin“ — odgovori mirno — „to je le previdnost in strah za tega hadžija. Jaz bi skoro stavil, da bi se nama tako nič ne zgodilo, ker so turčini preveč preplašeni; ali bolje je bolje, hadži bo nama ne le za varstvo v vasi, marveč bo tudi onega turka na vso moč pregovarjal, naj ti dá kože, in dobil jih boš prav vredno, zato sem ti porok. Le preveč vredne se ti ne smejo zdeti, — pa saj to sam znaš, ker si trgovec.“

V tem doideva zopet hadžija, ki je širokih korakov pot pod sabo pobiral. Kmalu smo jeli iti v breg in meni je bilo prav težko dohajati turčina in mojega Bošnjaka, ki je bil prvemu vedno za petami. Jaz sem večkrat skušal spustiti se v pogovor s turčinom, pa ta ni bil nič kaj vljuden, dajal je le kratke odgovore, čeravno mu je Bošnjak pridno pravil, da zdaj polomesec ne bo več vladal križa in da je s turškim gospodarstvom pri kraju, toraj bo moral uže tudi on odvaditi se misli, da je vsak kristjan pes. Na vse to je hadži odločno prikimal (Turek takrat, kedar kaj zanika, prikima, kedar pa pritrdi, odkima) in nekaj mrmral, kar je neki bila huda kletev, za katero se pa nisva brigala.

(Dalje prihodnjič.)

Mnogovrstne novice.

* *Sveta dežela judom zastavljena.* V časniku „Luth. Kirchenzeitung“ beremo to-le: „Ko je nedavno baron Rothschild Turkom 200 milijonov frankov posodil, mu je sultan moral celo deželo Palestino zastaviti. To je gotovo za jude, kateri že davno po tem hrepenijo, da bi se ondi naselili, jako važna dogodba. In res že velika množica judov se tje preseljuje in kakor neki angleški časnik poroča, pričinja se prerokovanje o skupščini „naroda božjega spolnovati“. — Ker ravno sedaj iz Dunaja preganjajo mnogo oderuhov z judovskimi imeni, je po takem za te preganjance dobro skrbjeno, kajti oni morejo nemudoma se preseliti v obljubljeno deželo.

* *Novi dokaz „povzdige narodnega gospodarstva v Avstriji“!* Cinkov rudnik glasovitega nekdanjega poslanca Brandstätterja v Pohorji, katerega vrednost je rudarski svetovalec Beust, brat avstrijskega poročnika v Parizu, na 1 milijon gold. cenil, in kateremu je ministerstvo 60.000 gold. posojila dalo, je bil 21. dne u. m. v last trgovcu Pirhanu prodan, katerega je pri javni dražbi za 50, reci petdeset goldinarjev kupil, — more li kaj boljšega dokaza onega švindelnarja biti, ki so mu ime „des volkswirtschaftlichen Aufschwunges“ dali!

* *O osnovi srednjih šol v Bosni* se poroča dunajskemu časniku „Vaterland“ iz zanesljivega vira sledeče:

„Vlada namerava v Sarajevu napraviti gimnazijo, katera se ima odpreti uže prihodnje leto. Organizacijo te gimnazije ponudila je profesorju c. kr. akademične gimnazije gosp. Šumanu, ki je rodом Slovenec in je pred prestavo na Dunaj, bil profesor gimnazije v Mariboru. Al on se neki do sedaj ni še odločil, da prevzame ono težavno nalogo; učitelji bi imeli se vzeti izmed Slovencev in Čehov.“ — „Obzor“ temu poročilu dodaja sledečo opazko: „Mi lahko razumemo zadrego Šumanovo, ker, če se v Bosni in Hercegovini hočejo dobre šole osnovati, ne smejo se gimnazije ustrojiti po kalupu avstrijskih gimnazij, ampak po potrebi dotičnih dežel, teh potreb pa je treba se poprej priučiti v deželi sami, kjer se gimnazije imajo ustanoviti. Vrh tega pa ne bodo zadostovali učitelji Slovenci in Čehi, ki nekoliko časa potrebujejo za naučenje hrvatskega jezika, ki je tudi jezik naroda v Bosni in Hercegovini.“

* *Hadži Loji*, znanemu vodju turških ustašev, ki se nahaja v sarajevski bolnišnici, so uni dan zdravniki odrezali nogo. Hadži Loja se je dolgo branil te operacije, a naposled se je vendar udal in tako je v znamenje svoje „hrabrosti“ dobil — leseno nogo.

* *V Carigradu je taka lakota*, da se bojijo velikega upora, če se stvar kmalu na bolje ne obrne. Vlada peke, da morajo v izgubo kruh peči, sili z obljubo, da bode jim pozneje izgubo povrnila. Patrole hodijo po mestu, da se lačni postopači ne zbirajo, in kakega hrupa ne počno. Posebno pribegli muhamedanci veliko trpijo, ker nimajo od ničesa živeti.

Naši dopisi.

Iz Glamoča v Bosni 28. marcija. M. — Vse kaže na to, da naš kranjski polk v Livnu ostane. Deseti lovski batalijon ide v Bogojno, od katerega pride jedna stotinja v doljni, jedna pa v gornji Vakuf. Brigadir naš gosp. general Latterer kmalu Livno zapusti in se v Trst podá. Da nam to ni prijetna novica, razume se samo po sebi. Vendar se nadjamo lepšega življenja zato, ker vedno več Avstrijancev le-sem dohaja, ki nam vseh potrebnih reči donšajo. Tudi so se že kavarne napravile, v katerih se nahajajo različni časniki, katere jako radovedni prebiramo. — Včeraj imeli smo tukaj volitev občinskega predstojnika. Izvoljen je bil Golub Kalaba, vinski trgovec srbskega zakona, njegov namestnik pa je Ahmed beg Pilipović; ne ta ne uni pisati ne ume. Občinski pisár je mlad Dalmatinec z imenom Terko Taburno iz Splita; služba njegova ni ravno pretežavna; imenuje se biležnik s 50 gld. mesečne plače. Tudi so izvoljeni 4 kolonisti (panduri), od katerih sta 2 zmirom v občinski pisarni. Občina glamoška ima povelje, mostove in poti popraviti, a le z nevoljo ta dela dovršuje, kajti pred našim prihodom to ni bilo v navadi.

V Gorici 6. aprila. — Ali je imel moj zadnji dopisek (v št. 14. „Nov.“) glavo, ali ne, — ne vem, pač pa mu je po poti v Ljubljano prirastla noga, ki ni njegova, ker 25. marcija ni dopisnik po Solkanu hodil. *) — Pretekli ponedeljek je „L' Isonzo“ zopet začel izhajati. In, kako se ponaša sè svojim vstajenjem! — Te dni so v drugo zaprli nekega Cesciutti-a, tovaruša tistih politiških vjetnikov, o katerih sem uni pot povedal, da so jih odpeljali v Gradec. Cesciutti je bil — položivši kavcijo — začasno izpu-

*) Le „error loci“ bila je ona notica iz Solkana, ki bi bila, kakor „— in pa nova vrsta kaže“, priti pod „gospodarske novice“.

Vred.